

Báo Sài Gòn Tiếp Thị ngày 16/06/2010 đăng tin “[Làm tiên sĩ ở Mỹ nhưng không biết tiếng Anh!](#)”, có nội dung như sau:

“**Vị n kinh tế (B Tài chính) là người giữ chìa khóa ông đi làm tiên sĩ ở trường đại học Nam Thái Bình Dương của Hoa Kỳ. [...] Khi ông Ân đi dạo tìm tiên sĩ, anh cũng học thêm kinh phí. [...]**
Tôi là anh Phú Thọ hiện còn có khoảng 10 người cũng đi dạo tìm tiên sĩ như theo kiểu của ông Ân!
”

Ông Nguyễn Ngọc Ân ghi danh một trường đại học nước ngoài, nên mặc dù có quy chế đào tạo tiên sĩ trong nước, nhưng sẽ khó áp dụng được trong trường hợp này. Khi đó, cần phải xem xét theo quy định về việc công nhận văn bằng đào tạo của nước ngoài. Trong việc này, có một số vấn đề rất đáng để suy nghĩ.

Trước tiên, một quy trình tìm kiếm đào tạo như thế không thể nào đem báo được cho công chúng, cho dù đó là trường mang tên “đại học” bất cứ nơi đâu. Đây là chỗ mà tôi nói đây học ở bất cứ đâu chỉ cần nói đến nghiên cứu khoa học ở bất cứ tiên sĩ. Ông Ân còn nói “tên học là chính thông qua tài liệu của trường đại học Nam Thái Bình Dương so sánh bằng tiếng Việt và đĩa CD”, thì không biết trường này có đội ngũ chuyên gia đến đâu để tìm Hoa Kỳ mà có đây để giáo trình bằng tiếng Việt cho người học!? Ai là người công nhận văn bằng này để ông Ân công khai xưng danh là “tiên sĩ”?

Thứ hai, “Đại học Nam Thái Bình Dương” là trường nào, tên gọi nguyên ngữ là gì? Có hai khả năng cần phải phân định rõ ràng. Một trường có tên “The University of the South Pacific” (USP) với địa chỉ website: <http://www.usp.ac.fj>, trường sở tại Fiji và có các sở nghiên cứu nước ngoài khu vực Thái Bình Dương; đây là một trường có uy tín, với chất lượng đào tạo được công nhận rộng rãi trên thế giới. Một trường khác có tên “South Pacific University” (SPU), theo nhu cầu thông tin thì SPU được đăng ký tại California (Hoa Kỳ), nhưng trường sở tại Hawaii, với ba địa chỉ website <http://www.southpacificuniv.edu>, <http://www.southpacificuniv.info>, <http://www.southpacificuniv.net>; trường này xuất hiện trong các báo “danh sách đen” mà các trường đại học lớn tại Hoa Kỳ dành cho các trường đào tạo sau trung học không được công nhận kết quả đào tạo. Nghĩa là, người học, trong danh sách các trường đại học, học viên và chương trình đào tạo đại học được Hội đồng Kiêm định Giáo dục Đại học (CHEA)

) của Hoa Kỳ công nhận, không có tên trường “South Pacific University”. Với quy trình đào tạo được mô tả trong bài báo trên, rất dễ đoán “Đại học Nam Thái Bình Dương” chính là “South Pacific University”.

Thưa ba, ngoài việc không được CHEA công nhận chất lượng kiểm định, còn có một vấn đề nghiêm trọng khác: trường này đã [bị kết án tại Hawaii](#) vì vi phạm pháp luật của bang này trong quá trình hoạt động. Theo bản án từ năm 2002 này, SPU và tất cả nhân viên hay nhà quản lý khi tham gia có liên quan đều bị cấm tham gia hoạt động trong mọi chương trình dạy học có cấp bằng sau trung học; bản thân SPU không được mang danh nghĩa “viện”, “đại học”, “học viện”, “viện đại học” hay bất cứ tên gọi nào khác có nghĩa tương tự. Cũng do đó mà các tên miền kết trên của SPU đều bị cấm truy cập...

Cuối cùng, câu hỏi đặt ra là: SPU đã bị gọi là trường tại Hawaii từ cách đây tám năm, bây giờ còn không biết từ đâu, thông tin liên hệ thế nào; nếu quả thật nó là ông Ân học là SPU, thì tại sao một nơi có chức năng chuyên môn như Viện Kinh tế của Bộ Tài chính lại có thể gọi là trường và nhân viên đi học tiến sĩ ở một trường như vậy và UBND tỉnh Phú Thọ có thể chấp nhận gọi cán bộ đi học nước ngoài theo kiểu đó? Chẳng lẽ tiền thu của nhân dân lại dễ dàng được sử dụng một cách phung phí để đào tạo ra các “tiền sĩ giả y” như thế sao?

{/jgototop}